

Arrest

nr. 179 055 van 7 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. RECTOR en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 27 december 2010 werd verzoekers kind geboren te Kassel, in Duitsland. Het kind werd onder de hoede van de Duitse jeugdbescherming geplaatst.

1.2. Verzoeker, die in 2011 het bezit werd gesteld van een F-kaart, werd op 16 december 2013 de beslissing ter kennis gebracht die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 29 juli 2015 werd verzoeker omwille van witwaspraktijken, bendevoorming en informaticabedrog opgesloten in de gevangenis die hij op 1 augustus 2016 verliet. Op 29 juni 2016 werd verzoeker een inreisverbod ter kennis gebracht.

1.4. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen in 2010 België is binnengekomen, diende op 16 september 2016 een asielaanvraag in. De repatriëring voorzien op 18 september 2016 werd geannuleerd.

1.5. Op 19 september 2016 werd verzoeker een beslissing ter kennis gebracht tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker en een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.6. Op 8 november 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 9 november 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 16/09/2016

Overdracht CGVS: 14/10/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd op 25 oktober 2016 in het gesloten centrum te Brugge in het Engels gehoord door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 10u10 tot 12u30.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Lagos en christen te zijn. U bent geboren in Lagos op 23 december 1980. U verklaarde dat uw ouders stierven tijdens rellen ten tijde van het militaire regime in 1995-1996. Uw enige broer overleed toen u zeven jaar oud was. U verklaarde dat u 15 jaar geleden Nigeria verliet, omdat u geen familie had en altijd alleen was. U verbleef vervolgens vier jaar in Marokko, totdat u voldoende gespaard had om naar Europa te reizen. U verklaarde dat u in Duitsland in 2008 een relatie had met C. C. U kreeg met haar een kind, genaamd Ch. C. Vervolgens besloot u om naar België te komen, omdat u dacht dat u hier makkelijk kon integreren. Sinds 2010 had u in België een relatie met Ci. W. U verklaarde dat u inmiddels vijf jaar in België woont en hier sinds 2011 in het bezit was van een Fkaart door uw relatie met Ci. Eind 2012 stopte u uw relatie met Ci. Toen u hier in de gevangenis belandde en vroeg om uw straf thuis te mogen uitzitten met een enkelband, werd u dat geweigerd en zo ontdekte u dat u niet langer in het bezit was van geldige verblijfspapieren. U verklaarde dat u naar Duitsland wil gaan omdat u daar een dochter heeft. U verklaart dat u al enkele jaren bezig bent met het voogdijschap. U verklaarde tevens dat uw advocaat bezig is met uw verblijfsrecht in Duitsland. Na uw celstraf in België werd u op 1 augustus 2016 overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge. Op 18 september 2016 zou u gerepatriëerd worden naar uw land van herkomst, maar op 16 september 2016 vroeg u asiel aan in het gesloten centrum te Brugge.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen voor uw vlucht geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet. U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten, omdat u uw beide ouders verloor en u er geen familie heeft: “Er was niemand voor mij. Er was geen familie voor mij.” (CGVS 25 oktober 2016, p. 13-14). De motieven die u in het kader van uw asielaanvraag aanhaalde, houden geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Er dient hier ook opgemerkt te worden dat u bij DVZ (zie DVZ vragenlijst CGVS punt 4, 7 en 8) verklaarde dat u geen asiel wil aanvragen, maar naar Duitsland wil gaan voor uw asielaanvraag. Op de vraag waarom u asiel aanvroeg in België, antwoordt u dat u dacht dat u zo familiehereniging zou krijgen. Nadat de protection officer u uitlegt dat u met een asielaanvraag geen verblijfsdocumenten kan verkrijgen voor gezinshereniging in Duitsland en u vraagt of u nog asiel wil aanvragen, herhaalt u telkens dat u enkel met uw dochter herenigd wil worden (CGVS 25 oktober 2016, p. 14-15). Wanneer u op het einde van het gehoor uitgelegd wordt hoe de asielpcedure verder zal verlopen, benadrukt u opnieuw dat u – zelfs indien u een positieve beslissing zou krijgen – niet de intentie heeft om in België te blijven. U wil enkel herenigd worden met uw dochter in Duitsland (CGVS 25 oktober 2016, p. 18).

Dit alles wijst erop dat u de asielpprocedure in België op een oneigenlijke manier heeft gebruikt met het doel familiehereniging met uw dochter in Duitsland op een andere manier dan via de geëigende weg tot stand te brengen. Voor een familiehereniging met uw (Duitse) dochter dient u zich echter tot de Duitse autoriteiten te wenden, vermits de Belgische autoriteiten hierin niet bevoegd zijn.

Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Zo dient immers te worden vastgesteld dat de elementen die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Gevraagd waarom u niet kon terugkeren naar Nigeria, roept u louter persoonlijke en medische redenen in. Zo gaf u aan dat u bij terugkeer vreest dat u niemand zal kennen: "Ik ken er niemand. Ik heb er geen familie. Ik heb er niemand. Ik woon hier al lang." (CGVS 25 oktober 2016, p. 15). U voegt toe dat u uw dochter wil zien opgroeien en dat u niet wil dat zij hier alleen opgroeit. Verder verklaart u ook dat u mogelijks TBC zou hebben en een medische check up nodig heeft.

Met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Nigeria, kan er opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Lagos te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Lagos actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, rekening houdend met de vaststelling dat u pas na een verblijf van ruimschoots vijf jaar in België en pas na uw arrestatie en celstraf besloot asiel aan te vragen, dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom zijn land verlaat, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u pas na uw arrestatie, celstraf en 3de poging tot repatriëring besloot om asiel aan te vragen, relativeert dan ook de ernst van de door u aangehaalde nood aan bescherming.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten – met name drie foto's van uw dochter Ch. C. C., de geboorteakte van uw dochter, het betalingsbewijs van deze geboorteakte, de vaderschapsvaststelling van Ch., de briefwisseling omtrent de voogdij, bezoekrecht, aanvraag tot gezinshereniging en visum, een getuigschrift van een beroepsopleiding door de VDAB, een attest van deelname aan de opleiding basisveiligheid bouw, een attest van inburgering en certificaten van taalopleidingen Nederlands – doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan als volgt:

"A. Schending van de regels van de Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013

1. Bij de indiening van een asielaanvraag dient te worden nagegaan welk land verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De regels om te bepalen welk land van de Europese Unie verantwoordelijk is voor de behandeling van een bepaald asioldossier zijn vastgelegd in de Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De bepalingen van deze verordening zijn verbindend en rechtstreeks toepasselijk in alle lidstaten van de Europese Unie.

2. Verzoeker is van oordeel dat BELGIË niet verantwoordelijk is om kennis te nemen van zijn asielaanvraag, doch wel DUITSLAND, alwaar zijn minderjarige dochter geboren is, verblijft en waarvan zij de nationaliteit draagt.

Verzoeker verwijst inzake naar volgende bepalingen en voorafgaande overwegingen van de Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013:

“g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

(...)

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoorde lijk is;”

(artikel 2)

“1. Bij alle procedures waar in deze verordening voorziet, stellen de lidstaten het belang van het kind voorop.

(...)

3. Om vast te stellen wat het belang van het kind is, werken de lidstaten nauw samen en houden zij in het bijzonder rekening met de volgende factoren:

a) de mogelijkheden van gezinshereniging;

b) het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige;

c) veiligheid en beveiligingsoverwegingen, met name wanneer de minderjarige mogelijk het slachtoffer is van mensenhandel;

d) de standpunten van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

(artikel 6)

“Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

(artikel 9, a fortiori in situaties waarbij het gezinslid de nationaliteit draagt van het land in kwestie)

“1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.”

(artikel 16)

“Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven voorop te staan.”

(voorafgaande overweging nr. 14)

“Om ervoor te zorgen dat het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind volledig worden nageleefd, dient het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen een verzoeker en zijn kind, broer of zus of ouder vanwege zwangerschap of moederschap, de gezondheidssituatie of de hoge leeftijd van de verzoeker, een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden.”

(voorafgaande overweging nr. 16)

“Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheids criteria om gezinsleden, familieleden of andere familielaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is

*ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling.”
(voorafgaande overweging nr. 17)*

3. De dochter van verzoeker, Ch. C., werd op 27 december 2010 geboren en is thans 5 jaar oud. Toen die relatie spaak liep met de moeder van Ch. C. kwam verzoeker naar BELGIË. Verzoeker ging wel regelmatig op bezoek bij zijn dochter en onderhield op die manier een goed contact met haar.

*4. Verzoeker wilde zijn dochter naar BELGIË brengen.
Ch. C. verbleef immers al een hele tijd bij de ex-partner van mevrouw C. C., met wie zij geen enkele bloedband heeft.
Die had de zorgen voor dochtertje Ch. C. op zich genomen omdat mevrouw C.C. niet in staat was om voor het kind te zorgen.
Omdat verzoeker een verblijfsrecht had in BELGIË en hier aan het werk was, was het logisch dat Ch.C. verzoeker zou komen vervoegen.
Hier kon verzoeker in haar levensonderhoud voorzien, daar waar hij in DUITSLAND nog geen verblijfsrecht of werk had.
Toch verzette mevrouw C. C. zich hiertegen.
In dat kader riep verzoeker dan in de loop van 2012 de hulp in van een Duits advocatenkantoor, met name PRZYTULLA & KOLLEGEN, met kantoor te 44141 DORTMUND, Westfalendamm 265.
Omdat het vaderschap van verzoeker ten aanzien van Ch. C. op dat moment nog niet vaststond, werd er door die raadslieden van verzoeker een procedure tot vaststelling van het vaderschap opgestart bij de Familierechtbank te DURTUMUND.
Naar aanleiding van die procedure werd een DNA-onderzoek uitgevoerd, waaruit bleek dat verzoeker effectief de vader is van Ch. C.*

*5. Gelet op het feit dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft in DUITSLAND en mevrouw C.C. zich de onmogelijkheid bevindt om de zorgen voor het kind waar te nemen, werd Ch.C. onder pleegzorg geplaatst.
Sinds zijn vaderschap werd vastgesteld, tracht verzoeker Ch. C. uit het pleegzorgsysteem te krijgen.
Er werden gespreken gevoerd met de bevoegde diensten en ook de advocaten van verzoeker in DUITSLAND zijn ermee bezig.
Verzoeker werd gevraagd om zich persoonlijk aan te melden bij de Duitse Ambassade in BRUSSEL.
Een en ander is onmogelijk aangezien verzoeker sinds 29 juli 2015 van zijn vrijheid is beroofd.*

*6. Nog vlak voor zijn vrijheidsberoving had verzoeker Ch. C. een bezoek gebracht.
Ook daarvoor zag en sprak hij haar zeer regelmatig.
Hij had plannen om na zijn invrijheidsstelling onmiddellijk naar DUITSLAND te reizen om haar te gaan bezoeken en de procedure te doorlopen opdat Ch. C. opnieuw aan hem zou worden toevertrouwd.
Hij had daarover al afspraken gemaakt bij de bevoegde diensten van pleegzorg.*

7. Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift een hele hoop stukken die zijn verhaal bevestigen, met name:

- Documenten aangaande de procedure tot vaststelling van het vaderschap van verzoeker en de plaatsing van Ch. C. onder pleegzorg*
- Foto's van Ch. C.*
- Geboorteakte met vermelding van verzoeker als de vader van Ch. C.*
- Document waaruit blijkt dat er bezoeken waren tussen verzoeker en Ch. C. en dat verzoeker deelnam aan vergaderingen omtrent het contactherstel van Ch. C.*
- Recente briefwisseling van de Duitse raadsman van verzoeker met de sociale dienst, de dienst pleegzorg en de Duitse Ambassade in BRUSSEL*

*8. Ch. C. is alles voor verzoeker.
Hij koestert de foto's die hij van haar heeft.
Hij hoopt met heel zijn hart dat hij haar snel zal kunnen gaan bezoeken, haar vastnemen en knuffelen.
Voor zover het inreisverbod niet wordt vernietigd of ingekort, is de kans groot dat de relatie tussen verzoeker en Ch. C. definitief zal verwateren.
Ch. C. zal niet meer weten wie verzoeker is.
Op het moment dat verzoeker haar zal kunnen komen bezoeken, zal ze al jaren in het pleegzorgsysteem zitten.*

In het beste geval zal ze een nieuwe 'mama' en 'papa' hebben.

In het slechtste geval zal ze van pleeggezin naar pleeggezin worden verplaatst en verzoeker aanwijzen als de schuldige voor haar noodlottige situatie.

9. Gelet op het voorgaande, kan niet anders worden geoordeeld dan dat verweerster door de asielaanvraag van verzoeker te behandelen en er uitspraak over te doen de bepalingen van de Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 grovelijk heeft miskend.

B. Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov v. Oostenrijk*, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de werkelijke familiale omstandigheden van verzoeker, meer in het bijzonder het feit dat hij een dochtertje heeft in DUITSLAND.

3. Gelet op het voorgaande, moge het duidelijk zijn dat verweerster door, ondanks het feit dat zij niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker toch uitspraak te doen over zijn asielaanvraag, artikel 8 E.V.R.M. geschonden heeft.

C. Schending van artikelen 3 en 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989

Verder schendt verweerster door, ondanks het feit dat zij niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker toch uitspraak te doen over zijn asielaanvraag, ook artikelen 3 en 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989, waarin het volgende wordt bepaald:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders,

wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

(artikel 2)

"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n)."

(artikel 9)

D. Verzoeker brengt nieuwe gegevens bij voor Uw Raad dewelke de toekenning van de vluchtelingenstatus, minstens bijkomend onderzoek, rechtvaardigen

1. Een vluchteling is elke persoon die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren"

(Artikel 1A2 Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen).

2. Tijdens zijn gehoor was verzoeker zodanig gefocust op het feit dat hij zijn dochter wenste te gaan vervoegen in DUITSLAND dat hij geen toelichting heeft kunnen geven over de redenen waarom hij bescherming nodig heeft en onmogelijk terug kan keren naar NIGERIA.

3. Verzoeker heeft wel degelijk een gegronde vrees om te worden vervolgd in NIGERIA.

In het jaar 2000, kwam verzoeker namelijk in contact met een groep jongemannen die deel uitmaakten van een organisatie, genaamd O.P.C., wat staat voor 'O'odua People's Congress'.

De groep bestond uit militanten die opkomen voor de etnische groep 'Yoruba'.

Verzoeker werd gevraagd om zich bij de groep te voegen, hetgeen hij deed in de hoop op die manier opnieuw 'familie' te hebben op wie hij kon terugvallen en die hem de nodige bescherming zou geven.

Verzoeker kon zich echter niet aarden in de groep.

Meer bepaald kon hij zich niet vinden in de manier waarop de groep georganiseerd was, de gewelddaden waaraan ze zich schuldig maakte, etc.

Op een bepaald moment heeft verzoeker dan ook samen met een aantal andere mensen besloten om O.P.C. te verlaten.

Toen is de miserie van verzoeker pas echt begonnen.

Verzoeker en de andere afvallers werden door O.P.C opgejaagd als wild.

Er vonden verscheidene incidenten plaats in het kader waarvan verzoeker bijna zijn leven liet.

Verzoeker heeft vandaag nog steeds littekens op zijn lichaam die hij heeft overgehouden aan deze gevechten.

Op een of andere manier is verzoeker er samen met een aantal andere afvallers in geslaagd te overleven en NIGERIA te ontvluchten.

Verzoeker zelf vluchtte naar MAROKKO, alwaar hij 4 jaar verbleef, alvorens naar EUROPA te reizen.

Een aantal andere afvallers vluchtten naar FRANKRIJK, alwaar zij als vluchtelingen werden erkend.

4. Op basis van deze nieuwe aangebrachte elementen kan niet anders worden besloten dan dat verzoeker zich wel degelijk in de voorwaarden bevindt om te worden erkend als vluchteling.

Minstens past het verweerster te vragen om verslag te geven aangaande deze ingeroepen nieuwe elementen, bij gebreke waaraan de bestreden beslissing alsnog dient te worden vernietigd."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende elementen:

- Foto's van Ch. C. (stuk 3)
- Geboorteakte met vermelding van verzoeker als de vader van Ch. C. (stuk 4)
- Document waaruit blijkt dat er bezoeken waren tussen verzoeker en Ch. C. en dat verzoeker deelnam aan vergaderingen omtrent het contactherstel van Ch. C. (stuk 5)
- Recente briefwisseling van de Duitse raadsman van verzoeker met de sociale dienst, de dienst pleegzorg en de Duitse Ambassade in BRUSSEL (stuk 6).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Waar verzoeker besluit dat de Commissaris-generaal de bepalingen heeft miskend van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, benadrukt de Raad dat de beslissing tot overdracht van het dossier aan de Commissaris-generaal op 14 oktober 2016 werd genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Het is, overeenkomstig artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde die immers de beslissing neemt over de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. In het kader van huidig beroep kan de Raad enkel vaststellen dat de Commissaris-generaal niet heeft beslist over de toepassing van de verordening nr. 604/2013 en dat de Raad zich enkel kan uitspreken over de thans bestreden beslissing. Bijgevolg kan niet een schending van de verordening nr. 604/2013 niet dienstig worden aangevoerd.

Wat de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de inbreuk *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd. In de beslissing van de Commissaris-generaal wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de erkenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van vreemdelingenwet). De bestreden beslissing maakt zodoende geen inmenging in verzoekers privé-, familie- of gezinsleven uit, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De Raad doet in het kader van huidig beroep geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten. De bestreden beslissing of het arrest van de Raad houden bovendien evenmin een absoluut verbod in voor verzoeker om het Duitse grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft enige beslissing over zijn asielaanvraag tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn dochter wordt gescheiden. De Raad beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

De Raad benadrukt dat de bepalingen van artikel 3 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikelen niet dienstig kunnen inroepen. De Raad herhaalt bovendien dat hij over een gebonden bevoegdheid en louter nagaat of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

Waar verzoeker tot slot verwijst naar elementen uit 2000, met name verscheidene incidenten waarbij hij bijna het leven liet en die het onmogelijk maken voor hem om terug te keren naar Nigeria, merkt de Raad op dat deze beweringen die niet wordt gestaafd door enig bewijs. Bovendien geeft verzoeker zelf aan dat hij, na zijn vlucht, jaren in Marokko en Duitsland heeft gewoond, zodat de ernst van de voorgehouden problemen wordt ondermijnd nu hij geen poging heeft ondernomen om zijn nood aan internationale bescherming kenbaar te maken. De Raad acht het daarenboven onmogelijk dat verzoeker deze toelichting niet eerder kon geven, gelet op het feit dat verzoeker reeds in 2010 België is binnengekomen en de feiten dateren van 2000, het feit dat verzoeker sedert 1 augustus 2016 werd vastgehouden met het oog op verwijdering maar tot 16 september 2016 wachtte om zijn asielaanvraag in te dienen, het feit dat verzoeker zowel bij aanvang van zijn asielprocedure als bij het CGVS-interview de kans heeft gekregen om de relevante elementen van zijn asielaanvraag uiteen te zetten en het feit dat verzoeker als reden voor zijn asielaanvraag heeft verklaard dat hij dacht dat hij zo gezinshereniging zou kunnen krijgen. Deze vaststellingen ontkrachten de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen over de voorgehouden problemen uit 2000. Bijgevolg kan verzoeker op basis van deze blote beweringen niet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Voor het overige laat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid. Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP